

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Unge Bander

Citation: Claussen, Sophus: "Unge Bander", i Claussen, Sophus: *Unge Bander*, udg. af Jørgen Hunosøe, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen02-shoot-idm140040477842880/facsimile.pdf> (tilgået 07. juni 2024)

Anvendt udgave: Unge Bander

nu var danset helt ud af hans Liv, havde elsket hinanden saaledes, fint, naivt, stærkt, langt op over det, som Dagligmennesker tænkte og følte i Forelskelse. Han sad og digtede over denne *gamle Kærlighed*. Det syntes ham dobbelt nydeligt: et saadant Forhold, hvorved der var noget forældet. Han drømte om Maaneskinsnætter mellem Lindetræer, hvor de to sad stille med Hovedet mod hinandens Skulder. Han drømte om Musik fra et spinkelt Klaver og Sang af en blød Sølvrøst ... og saadan kunde de elske hinanden, mens Aarene rislede hen og Maj efter Maj kom med tæt Lovspring. Verden om dem frønnede bort, sortnede, forfaldt og Sneen føg over kolde Kirkegaarde, dækkende de hvide Marmorsten. Men de elskede hinanden lige ungt, lige sødt og levede i deres naive, fint vemodige Novelle fra Fiskebensskørternes Tid.

... Men ind i denne Novelle vævede sig bestandig Tanken om den unge Pige, der sad ved Siden af ham. Bevidstheden om hendes Nærhed, Lyden af hendes Aandedræt, en Knitren af hendes Kjole. Og i næsten ubevidst Godhed og Venskab trykkede han sin Underarm ganske let mod hendes Albu. Hun blev rolig siddende, saa træt, saa drømmende, som sønderknust og overvældet af al sin bløde Ungdom. Eriks Aandedræt blev uroligere, han vaagnede fra de Drømmerier, hvorpaa han halvbevidst havde vugget sig hen, og fyldtes af mere stormende Tanker, mens Blodet begyndte at banke i hans Tindinger. Han fandt sig allerede saa rosenrødt forelsket, men stakaandet og fortumlet, fordi han var i Færd med et Vovespil, et farligt Æventyr.

«Aa Gud, Fru Holst, er det endelig Dem,» hviskede den unge Pige pludselig skræmt og glad til Mode, da, lidt før Tæppet skulde gaa ned, en ung Frue med hvidt Skindslag over Skuldrene kom ind i Rækken og søgte Plads. «Hvor De kommer sent!»

«Jeg har lige faaet Billetten fra Ejlersen,» hviskede Fru Eva.

Den unge Pige havde rejst sig for at gøre Plads for hende, hun klyngede sig til Damen med Skindslaget som til en Befrielse og hviskede hende noget ind i Øret, som Erik mere syntes at fornemme end at høre:

«Hvor godt, De kom; jeg sidder her ved Siden af et vildfremmed Menneske!»

Den tomme Plads var paa den anden Side af Erik. Da Fruen nævnte Numret, forstod han, at han maatte være høflig, for at de to Damer